

[Holstein.]
for „Social-Demokraten“s Indhold, den nuværende Undervisningsminister, som jo i Privatlivet er en saa alsidigt dannet og højt kultiveret Mand. Her er Artiklen. Den har til Overskrift, ledsaget af Billeder: Løgnministeriet Neergaard, Løgnetriumviratet Kragh-Rytter-Neergaard. Og Kommentarer med spørret Tryk til Retledning for, hvad Arbejderbefolkningen skal mene om det daværende Ministerium.

Jeg skal yderligere — jeg har hjemme i min Lejlighed et Nationalmuseum af socialdemokratiske Artikler og Taler, som er saa stort, at jeg snart ikke mere kan finde ud af det, men det lykkes dog af og til at finde typiske Eksempler frem — som Eksempel paa Socialdemokratiets Retssans, paa det ædle og retsindige og dadelløse socialdemokratiske Partis Bedømmelse af Ret og Uret nævne en ledende Artikel i „Social-Demokraten“ for 5. Oktober 1923, som har til Overskrift: „Hr. Neergaard dømt af Højesteret.“

Med puritansk Frimodighed og Hensynsløshed gik Socialdemokratiet og dets Førere den Gang løs paa alt, hvad der hed Samfundets ansete Mænd af de borgerlige Partier. Slutningen af Artiklen lød saaledes:

„Er der da saa lidt Æresfølelse i det offentlige Liv for Tiden, at hverken Hr. Neergaard eller Hr. Green vil drage Konsekvenserne af Højesterets Dom? Den offentlige Mening forstaaer, at Højesterets Dom er lige saa vejledende, som 9. Juli-Erklæringen var vildledende. Den danske Vælgerbefolkning vil ikke være i ringeste Tvivl om, hvorledes Dommen skal fuldbyrdes.“

Det vil sige, at man fra socialdemokratisk Side mente, at det var en Selvfølge, at det fulgte af almindelige Honnetheds- og Retsbegreber, af de Krav, der i den Henseende maa stilles til Mænd i højtbetroede offentlige Stillinger, at saavel Statsministeren som daværende Bankinspektør Green — eller Bankdirektør var han maaske allerede avanceret til den Gang — burde have taget deres Afsked.

Saaledes var Formen den Gang, og saaledes var Vurderingen fra socialdemokratisk Side den Gang af Honnethed, af Paapasselighed, af Agtpaagivenhed og Samvittighedsfuldhed for Mænd i betroede Stillinger!

Blandt de Egenskaber, jeg mest maa beundre, eller som i hvert Fald jævnlig vækker min største Forbavselse hos den højtærede Statsminister, er hans eventyrlige Forvandlingsevne. Det gælder baade med

Hensyn til realpolitiske Spørgsmaal og med Hensyn til den højtærede Ministers formelle Fremgangsmaader.

Jeg behøver blot at nævne Socialdemokratiets oprindelige Stilling med Hensyn til Tobaksskatterne i afvigte Efteraar og det derefter sluttede Forlig med Partiet Venstre om den antikapitalistiske Nødvendigheds-cigar til 25 Ø. Stykket. Og jeg behøver endvidere blot at nævne Socialdemokratiets Stilling til Skamstøtten, som kaldes Stærkassen, til Nationalmuseet, til Reorganisationen af Spillebanken Landmandsbanken og mangfoldige andre Sager, hvor det har vist sig ikke alene, at Socialdemokratiet i højeste Grad var i Stand til at slutte politiske Forlig med sin bitreste politiske Modstander, med Klasseagrarpartiet Venstre, men ogsaa til at slutte Forlig, som ganske stred imod den Holdning, som de socialdemokratiske Førere fra første Færd havde indtaget i de paagældende Sager.

Og hvad Formen angaar, da kan jeg ikke sige andet end, at naar man er Vidne til den socialdemokratiske Statsministers Evne til paa den ene Side at optræde i ulastelig Diplommatfrakke med Silkeopslag i Genève som den forbeholdne og forsigtige internationale Diplommat og paa den anden Side umiddelbart derefter komme hjem og kaste Diplommatfrakken og iføre sig den partiagitoriske Demagogs allergroveste Arbejds-trøje, en Trøje, som det synes mig i Arendrup-Affæren i beklagelig Grad skinnede blank af luvs lidt demagogisk Nøjsomhed, saa maa man nære en vis Beundring for den højtærede Statsministers Forvandlingsevne.

Den højtærede Statsminister har, saa vidt mig bekendt, aldrig her i Tinget, saa længe jeg har været Medlem af det, ført en daarligere Sag end den, han her har været Advokat for, eller ført den daarligere, end han har gjort det her — næst efter hans Advokatur for Departementschefen i Handelsministeriet under Diskussionen om Dobbelthonoraret, hvor jeg ved, at vide Kredse indenfor hans eget Parti ikke var begejstrede for hans Ordførerskab.

Atter i Gaar fremstillede den højtærede Statsminister Departementschefen i Handelsministeriet, ikke som Synderen, men som den uskyldige Syndebuk, der, som det skete i det gamle Israel, jages ud i Ørkenen, efter at Ypperstepræsten ved Haandspaalæggelse har lagt Folkets Synder paa den til Sonebod for, hvad der er foregaaet i det israelitiske Samfund; det skal formentlig være mig, der har givet Rollen som Ypperstepræst.